

- 3) Ponadto, czy w świetle art. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. oraz nadrzędnych norm i zasad pierwotnego prawa europejskiego, art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. jest nieważny, jeżeli interpretuje się go w ten sposób, że urządzenia, o których mowa w jego ust. 1 lit. a) i b) obejmują również urządzenia wykorzystywane przez cukrownie do przechowywania, konfekcjonowania lub pakowania cukru dla potrzeb jego sprzedaży zważywszy, że celem założonym w rozporządzeniu nr 320/2006 jest ograniczenie zdolności produkcyjnej cukrowni a nie wykluczenie możliwości działania w sektorze samej sprzedaży produktu z wykorzystaniem cukru uzyskanego z tytułu kwot produkcji w ramach innych urządzeń lub cukrowni;
- 4) Wreszcie, czy w każdym razie art. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. i art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) [nr 968/2006] z dnia 27 czerwca 2006 r. są ważne w świetle nadrzędnych norm i zasad pierwotnego prawa europejskiego, jeżeli interpretuje się je w ten sposób, że pojęcie „urządzenia produkcyjne” lub pojęcie „bezpośrednio związane z produkcją” obejmują urządzenia wykorzystywane przez cukrownie do przechowywania, konfekcjonowania lub pakowania cukru dla potrzeb jego sprzedaży.

(¹) Dz.U. L 58 s. 42.

(²) Dz.U. L 176, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2012 r. — Eridania Sadam SpA przeciwko AGEA i Ministero delle Politiche Agricole, Alimentari e Forestali

(Sprawa C-189/12)

(2012/C 194/22)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eridania Sadam SpA

Strona pozwana: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Ministero delle Politiche Agricole, Alimentari e Forestali

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. (¹) i art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. (²) należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „urządzenia produkcyjne” nie obejmuje urządzeń wykorzystywanych przez cukrownie do pakowania cukru dla potrzeb jego sprzedaży i że w rezultacie w przypadku urządzeń takich

jak silosy konieczne jest przeprowadzenie analizy w każdym pojedynczym przypadku w celu zbadania, czy wskazane urządzenia są związane z „linią produkcyjną” bądź też czy związane są one z działalnością inną niż produkcja, taką jak pakowanie;

- 2) Ponadto, czy w świetle art. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. oraz nadrzędnych norm i zasad pierwotnego prawa europejskiego, art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. jest nieważny, jeżeli interpretuje się go w ten sposób, że urządzenia, o których mowa w jego ust. 1 lit. a) i b) obejmują również urządzenia wykorzystywane przez cukrownie do pakowania cukru dla potrzeb jego sprzedaży zważywszy, że celem założonym w rozporządzeniu nr 320/2006 jest ograniczenie zdolności produkcyjnej cukrowni a nie wykluczenie możliwości działania w sektorze samej sprzedaży produktu z wykorzystaniem cukru uzyskanego z tytułu kwot produkcji w ramach innych urządzeń lub cukrowni;
- 3) Wreszcie, czy w każdym razie art. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. i art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) [nr 968/2006] z dnia 27 czerwca 2006 r. są ważne w świetle nadrzędnych norm i zasad pierwotnego prawa europejskiego, jeżeli interpretuje się je w ten sposób, że pojęcie „urządzenia produkcyjne” lub pojęcie „bezpośrednio związane z produkcją” obejmują urządzenia wykorzystywane przez cukrownie do pakowania cukru dla potrzeb jego sprzedaży.

(¹) Dz.U. L 58, s. 42.

(²) Dz.U. L 176, s. 32.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii

(Sprawa C-198/12)

(2012/C 194/23)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, O. Beynet, S. Petrova)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 14 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 i ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 715/2009 (¹), polegającym na udostępnieniu wszystkim użytkownikom możliwie maksymalnej zdolności i w szczególności usług wirtualnego przesyłu gazu w odwrotnym kierunku;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejszą skargą Komisja zmierza do uzyskania stwierdzenia, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 14 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 i ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 715/2009, które zastępują art. 4 ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1775/2005.

Są to następujące zobowiązania:

- Zobowiązanie wynikające z art. 14 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 i ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 715/2009 polegające na zapewnieniu wszystkim użytkownikom możliwie maksymalnej zdolności i w szczególności usług wirtualnego przesyłu gazu w odwrotnym kierunku.

Zdaniem władz bułgarskich niewypełnienie wspomnianego zobowiązania zapewnienia wynika z tego, że brak jest fizycznego połączenia między tranzytowym i krajowym systemem przesyłu gazu Republiki Bułgarii i że systemy te podlegają różnym regulacjom prawnym.

Jako kolejny powód niewypełnienia wspomnianego zobowiązania władze bułgarskie podają istnienie trzech różnych porozumień międzypaństwowych zawartych między Republiką Bułgarii a rządem ZSRR w latach 1986 i 1989.

Komisja podkreśla, że jeżeli zawarta na podstawie tego porozumienia międzypaństwowego umowa handlowa z dnia 27 kwietnia 1998 r. pomiędzy OOO Gazprom a Bulgartransgaz EAD jest przeszkodą dla wypełnienia tego zobowiązania, Republika Bułgarii jest zobowiązana na podstawie art. 351 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zastosować wszelkie właściwe środki w celu wyeliminowania takiej ewentualnej niezgodności z przepisami prawa Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 (Dz.U. L 211, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Roma (Włochy) w dniu 3 maja 2012 r. — Martini SpA przeciwko Ministero delle Attività Produttive

(Sprawa C-211/12)

(2012/C 194/24)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte di Appello di Roma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martini SpA

Strona pozwana: Ministero delle Attività Produttive

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 35 rozporządzenia Komisji Europejskiej (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że zasadniczym celem przewidzianej w nim sankcji w postaci całkowitego przepadku zabezpieczenia, nałożonej na wspólnotowych przedsiębiorców posiadających pozwolenie na przywóz lub wywóz w odniesieniu do produktu podlegającego wspólnej organizacji rynku zbóż, jest zniechęcenie wskazanych przedsiębiorców do niezachowania podstawowego obowiązku (jakim jest rzeczywisty przywóz lub wywóz zbóż określonych w pozwoleniu), który mają oni wypełnić w związku z transakcją w odniesieniu do której uzyskali pozwolenie i wnieśli odpowiednie zabezpieczenie.
- 2) Czy wykładni art. 35 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, w części w której ustanawia terminy i zasady zwolnienia zabezpieczenia wniesionego w związku z wydaniem pozwolenia na przywóz należy dokonywać w ten sposób, że w przypadku niewypełnienia drugorzędneho obowiązku, polegającego w szczególności na spóźnionym przedstawieniu dowodów na prawidłowo dokonany przywóz (a zatem polegającego w rezultacie na spóźnionym złożeniu wniosku o zwolnienie wniesionego zabezpieczenia), wysokość sankcji jaką należy zastosować powinna być określona niezależnie od kwoty szczególnego zabezpieczenia, które powinno ulec w całości przepadkowi w razie niezachowania podstawowego obowiązku w ramach tego samego przywozu, przy czym wysokość ta powinna w szczególności być określona poprzez odniesienie do zwykłej kwoty zabezpieczenia jaka znajduje zastosowanie do ogółu przywozu produktów tego samego rodzaju, dokonanego w danym okresie.
- 3) Czy wykładni art. 35 ust. 4 li. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1291/2000, w części w której stanowi, że „[...] w przypadku gdy dla określonego produktu wydano pozwolenia lub świadectwa przewidujące różne stawki zabezpieczenia przy obliczaniu kwoty, która podlega przepadkowi uwzględnia się [najniższą] stawkę stosowaną w przywozie [...]” należy dokonywać w ten sposób, że w przypadku gdy przywóz zbóż został prawidłowo dokonany przez przedsiębiorcę wspólnotowego, niezachowanie terminu wyznaczonego na przedstawienie dowodów dotyczących przywozu do Wspólnoty Europejskiej powinno podlegać sankcji, której wysokość zostaje obliczona poprzez odniesienie do zabezpieczenia w niższej kwocie obowiązującej w tym samym okresie w którym dokonano przywozu tego produktu, niezależnie od szczególnych warunków dotyczących należności celnych (jak twierdzi spółka Martini) czy wyłącznie w przypadku zaistnienia takich samych szczególnych warunków dotyczących należności celnych (jak twierdzi państwo włoskie).

⁽¹⁾ Dz.U. L 152, s. 1.